

no enganyen

duts. El Barça va remuntar i va acabar sisè.

Amb tots aquests precedents els jugadors del Barça tenen per endavant setze jornades per canviar el rumb de l'equip i intentar esborrar aquestes xifres amb dos títols que encara

tenen a l'abast: la lliga i la lliga de camps.

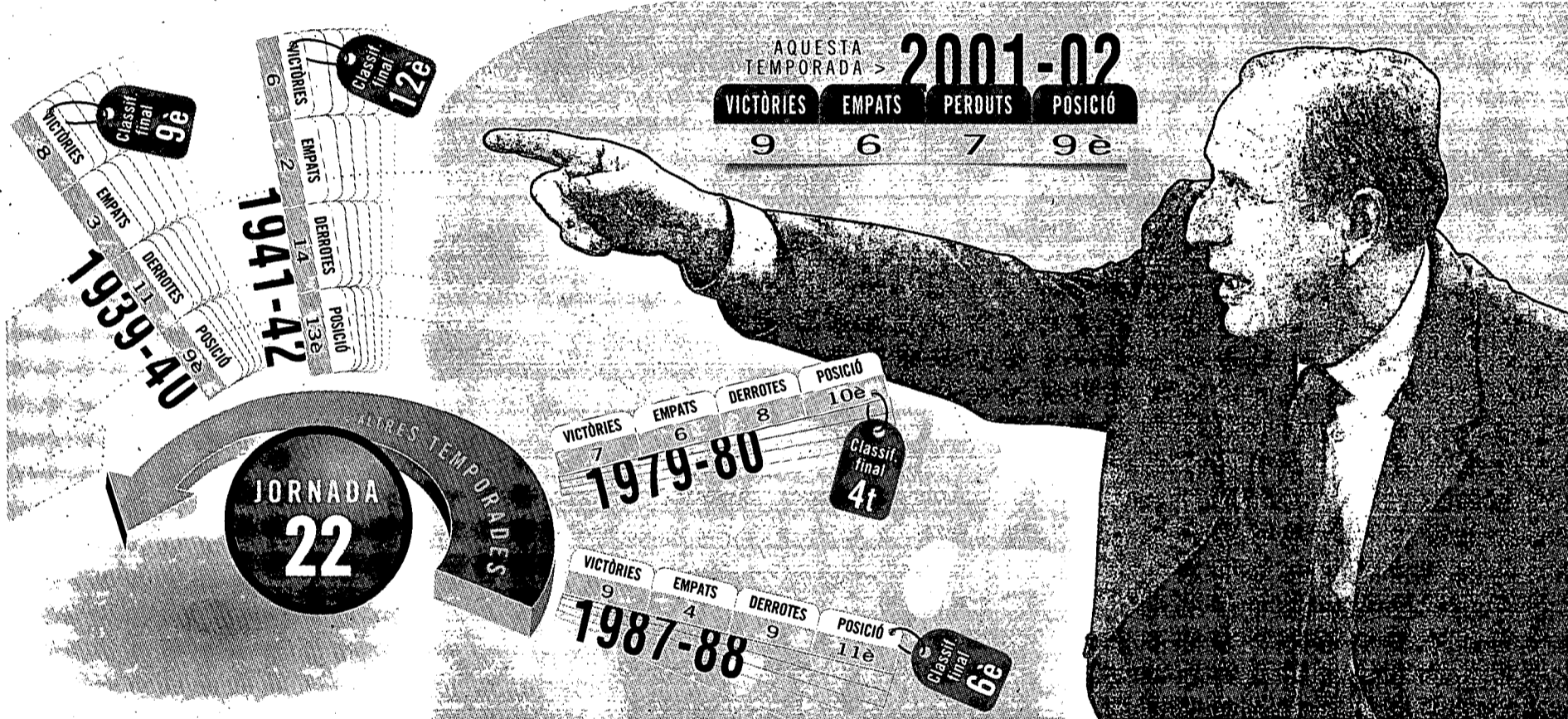
L'any passat. Paradoxes del futbol, el cert és que el Barça de Llorenç Serra Ferrer en la jornada 22 sumava 40 punts, una renda que traslladada a

l'actual campionat serviria per ser el líder juntament amb el Real Madrid. I això que precisament en la jornada 22 l'equip del mallorquí no va avançar en la taula classificatòria després de viure una de les tardes més nefastes després de

perdre de manera contundent al camp del Racing de Santander per 4-0. Comparant l'equip de Rexach i el de Serra Ferrer, l'equip blaugrana del mallorquí sumava set punts més i ocupava el tercer lloc, sis per davant de la situació actual.

Aquell conjunt tenia una derrota menys i, malgrat que també gaudia d'una irregularitat molt semblant a l'actual per altra banda ja havia quedat eliminat de la lliga de camps després d'una primera fase per oblidar.

LES PITJORS CLASSIFICACIONS DEL BARÇA A LA JORNADA 22

EL COMENTARI LLUÍS TORRES

Elecciones, per què no?

Carles Rexach —per si sol— no és el problema. Els jugadors tampoc. Filant prim, ni ho és la qüestionada estructura esportiva del club. La fondària de l'actual crisi i desori general és més profunda i ve de lluny. Aquesta institució centenària, sacsejada ara per tots cantons, no té ni model definit ni projecte a llarg termini, tot i que l'amic Joan ens vengui el contrari. Tot el seguit de misèries que han acompanyat fins ara el mandat Gaspard que culminen en el grotesc espectacle de diumenge són els símptomes d'aquesta manca de programa.

Després d'un any i mig al capdavant de l'entitat (i amb un bon grapat de manaires, president al capdavant, amb més de 20 anys d'experiència en càrrecs directius) hi ha ben poc a oferir: l'actua-

lització del cens, l'inici de les obres de la ciutat esportiva i uns acords *estratègics* de difícil avaluació.

Esportivament, el balanç és calamitos. Ni un títol, ni espectacle futbolístic, ni indicis que se'n pugui veure. Els actuals dirigents no han tingut més remei que acceptar que aquí hi ha crisi. Les evidències són aclaparadores. Però Gaspard no vol anar més enllà. El Barça té mala peça al teler al primer equip de futbol, però la institució funciona.

Com diu un conegut meu: al soci no se'l pot enganyar... més. Com pot funcionar una entitat que en poc més d'un any ha passat de gairebé un centenar de directius a una vintena?, que ha tingut un ball de càrrecs executius que semblava les sevillanes que organitza cada any el

benvolgut Justo Molinero? Està en el bon camí una societat en què els seus vicepresidents malparlen *sotto voce* del seu president?

I no parlem de l'escàndol de les comissions, del paper dels assessors, del deute econòmic que ningú piula. Això no és una crisi institucional? Si a tot plegat hi afegim la pèrdua d'imatge a Europa i arreu del món i el menfotisme blaugrana que es viu al nostre país el panorama és ben galdós.

No crec que sigui exagerat parlar d'un Barça en estat de descomposició i degradació. I quan s'arriba a aquest punt, quan s'engoten el projecte, les idees i les solucions, cal el bisturí. Gaspard va ser elegit demo-

cràticament, de manera neta i inqüestionable. Però el model (si n'hi ha) no té ni deu minuts més de vida. I els estats d'opinió canvien. El discurs no és creïble per gairebé ningú. Per què no hi pot haver eleccions ara? O és que el que hi ha ara a Can Barça és tan intocable com la Constitució que ara tant defensen els conversos que habiten a la Moncloa?

L'amic Joan segur que pensa en la *sétima* de Lorenzo Sanz Mancebo. A aquest model sí que s'hi apunta.

Tots la volem —la lliga de camps, és clar—, pero no deixaria de ser un regal enverinat.

Ah, per cert! On és l'oposició? Perdó, l'alternativa.

Lluís Torres. Periodista